

VLADA REPUBLIKE HRVATSKE
URED ZASTUPNIKA REPUBLIKE HRVATSKE
PRED EUROPSKIM SUDOM ZA LJUDSKA PRAVA
Zagreb, 11. kolovoza 2026.

Analiza odluke

Bazina i Medak protiv Hrvatske zahtjevi br. 36578/22 i 38154/22

čl. 6. Konvencije – pravo na pošteno suđenje

Podnositelji su imali odgovarajuće mogućnosti osporavati vještačenje i druge dokaze, dok su domaći sudovi razumno i dostatno obrazložili odbijanje preostalih dokaznih prijedloga obrane - zahtjev očigledno neosnovan

Europski sud za ljudska prava (dalje: Europski sud) zasjedajući u odboru od tri suca donio je 18. lipnja 2026. odluku u predmetu podnositelja koji su tvrdili da im je povrijeđeno pravo na pošteno suđenje zajamčeno čl. 6. Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje: Konvencija) jer su nadležni sudovi u kaznenom postupku koji se vodio protiv njih odbili izvesti određene dokaze i jer nisu odredili provođenje novog vještačenja, te jer nisu mogli učinkovito osporiti nalaze provedenog vještačenja.

Protiv podnositelja je pokrenut kazneni postupak zbog željezničke nesreće koja se dogodila 24. srpnja 2009., kada je putnički vlak na relaciji Zagreb – Split iskočio iz tračnica. U nesreći je bilo smrtno stradalih, teže i lakše ozlijeđenih osoba te je na vlaku je nastala velika materijalna šteta. Županijski sud u Splitu je utvrdio uzrok nesreće na temelju multidisciplinarnog vještačenja koje je izradio Centar za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja „Ivan Vučetić“ Ministarstva unutarnjih poslova (dalje: Centar). Nalaz i mišljenje Centra pribavljeni su tijekom istrage te su tijekom postupka više puta dopunjavani. Prema zaključcima vještaka, do nesreće je došlo zbog činjenice da su tračnice neposredno prije prolaska vlaka bile tretirane sredstvom za usporavanje širenja požara (retardantom). Zbog nanošenja tog sredstva tračnice su postale skliske, uslijed čega vlak nije mogao učinkovito zakočiti. Krećući se nizbrdicom, vlak je nastavio ubrzavati te je pri velikoj brzini iskliznuo iz tračnica. Još dva vlaka su ubrzo nakon nesreće prometovala istom dionicom pruge i također imala poteškoće povezane s kočenjem. Jedna od lokomotiva nije mogla zakočiti te je također iskočila iz tračnica, dok je drugi vlak, koji je prometovao u suprotnom smjeru, proklizao i nije se mogao uspeti uzbrdo na dijelu pruge koji je također bio tretiran retardantom. Vještak je istaknuo da je predmetni retardant tada po prvi put bio upotrijebljen u Hrvatskoj. Presudom Županijskog suda u Splitu od 3. svibnja 2013. podnositelji su proglašeni krivima za teško kazneno djelo protiv opće sigurnosti počinjeno iz nehaja i osuđeni na kazne zatvora u trajanju od tri odnosno četiri godine. Vrhovni sud je 22. siječnja 2019. odbio žalbe podnositelja i potvrdio osuđujuću presudu. Ustavni sud je 29. ožujka 2022. odbio njihove ustavne tužbe, a odluka im je dostavljena 13. odnosno 15. travnja 2022.

Pred Europskim sudom podnositelji su, pozivajući se na čl. 6. Konvencije, prigovorili da kazneni postupak nije bio pošten jer nisu imali stvarnu mogućnost učinkovito osporiti nalaz i mišljenje Centra te jer su domaći sudovi neosnovano odbili izvesti brojne dokaze koje su predložili i odrediti novo multidisciplinarno vještačenje.

Opća načela koja se odnose na načelo jednakosti oružja u kaznenom postupku sažeta su u predmetu *Khodorkovskiy i Lebedev protiv Rusije* (br. 11082/06 i 13772/05, st. 574., 25. srpnja 2013.). Jedan od ključnih zahtjeva prava na pošteno suđenje jest kontradiktornost kaznenog postupka i osiguravanje jednakosti oružja između tužiteljstva i obrane. To podrazumijeva da objema stranama mora biti omogućeno da budu upoznate s očitovanjima i dokazima koje je iznijela druga strana te da se o njima mogu izjasniti. Optuženik mora imati stvarnu mogućnost pripremiti i učinkovito iznijeti svoju obranu, bez ikakvih ograničenja u pogledu mogućnosti podnošenja relevantnih tvrdnji raspravnom sudu, kako bi na taj način mogao utjecati na ishod postupka. Učinkovito ostvarivanje prava obrane podrazumijeva i mogućnost optuženika da se, radi pripreme svoje obrane, upozna s rezultatima provedene istrage. Europski sud je podsjetio i da je imenovanje vještaka relevantno za ocjenu poštovanja načela jednakosti oružja (*Gaggl protiv Austrije*, br. 63950/19, st. 49., 8. studenoga 2022.). Činjenica da je vještake čiji se nalazi koriste u postupku imenovala jedna od stranaka, okrivljenici ili tužitelji, nije dostatna da bi se taj postupak smatrao nepoštenim. Iako ta činjenica može izazvati sumnju u nepristranost takvih vještaka, odlučujući su položaj koji su vještaci imali tijekom cijelog postupka, način na koji su obavljali svoje dužnosti te način na koji su suci ocijenili njihovo vještačenje, kao i pitanje mogu li se sumnje koje proizlaze iz vanjskog dojma smatrati objektivno opravdanim (*Poletan i Azirovik protiv Bivše jugoslavenske Republike Makedonije*, br. 26711/07 i dva druga, st. 94. i 98., 12. svibnja 2016.).

Primjenjujući navedena načela na okolnosti konkretnog predmeta, Europski sud je utvrdio da su podnositelji tijekom cijelog kaznenog postupka imali mogućnost iznositi primjedbe na nalaze i mišljenja Centra, koje su vještaci detaljno razmotrili i na njih odgovorili u više dopuna nalaza. Podnositelji su na raspravama mogli neposredno ispitivati vještake uz stručnu pomoć vlastitih stručnih savjetnika te su imali mogućnost osporavati neovisnost i nepristranost Centra. Domaći sudovi pritom su detaljno ispitali vjerodostojnost vještaka, metode rada i zaključke vještačenja te obrazložili zbog čega smatraju da su nalaz i mišljenje objektivni i pouzdani.

Slijedom toga, Europski sud je ocijenio da su podnositelji imali stvarnu i učinkovitu mogućnost osporiti nalaze i mišljenja vještaka te da njihove sumnje u neovisnost i nepristranost Centra nisu bile objektivno opravdane.

U odnosu na prigovor da je odbijanjem brojnih dokaznih prijedloga obrane postupak bio nepošten, Europski sud podsjetio je da čl. 6. Konvencije ne obvezuje domaće sudove prihvatiti svaki dokazni prijedlog obrane niti odrediti novo vještačenje samo zato što je to zatražila jedna od stranaka. Odluka o izvođenju dokaza pripada domaćim sudovima, koji mogu odbiti dokazne prijedloge ako ocijene da oni, među ostalim, nisu važni za utvrđivanje odlučnih činjenica (*Poletan i Azirovik protiv Bivše jugoslavenske Republike Makedonije*, br. 26711/07 i dva druga, st. 95., 12. svibnja 2016.).

Primijetio je i da su podnositelji predlagali saslušanje dodatnih svjedoka, izvođenje različitih isprava, rekonstrukciju događaja te novo multidisciplinarno vještačenje, tvrdeći da su istražna tijela od početka zanemarila druge moguće uzroke nesreće. Također su dostavili stručno mišljenje Sveučilišta u Ljubljani koje je osporavalo zaključke vještaka Centra. Domaći

sud prosljedio je to mišljenje vještacima Centra, koji su se o njemu očitovali i obrazložili zašto ostaju pri svojim zaključcima.

Sud je naglasio da nije njegova zadaća ocjenjivati koje je stručno mišljenje bilo ispravno, već je to bila zadaća nadležnog suda. Budući da su domaći sudovi razmotrili sve bitne argumente obrane i obrazloženo prihvatili nalaze Centra kao uvjerljive i pouzdane, Europski sud nije našao razloge dovesti u pitanje njihovu ocjenu. U odnosu na pitanje je li odbijanje izvođenja preostalih dokaza koje su predložili podnositelji narušilo poštenost postupka, Europski sud je ponovio da će samo u iznimnim okolnostima zaključiti da je neispitivanje svjedoka bilo nespojivo s čl. 6. Konvencije ([*Guliyev protiv Azerbajdžana*](#) (odl.), br. 6383/15, st. 22., 5. rujna 2023.).

Naposljetku, Sud je zaključio da odbijanje preostalih dokaznih prijedloga nije narušilo poštenost postupka u cjelini. Istaknuo je da je osuđujuća presuda bila utemeljena na dostatnom skupu međusobno potvrđujućih dokaza, uključujući iskaze svjedoka, nalaze i brojne dopune vještačenja, dok su podnositelji, uz pomoć branitelja i vlastitih stručnih savjetnika, imali učinkovitu mogućnost osporavati dokaze optužbe, ispitivati svjedoke, iznositi primjedbe na vještačenja i izložiti svoju verziju događaja pred domaćim sudovima.

Posebno je istaknuo da prvostupanjski sud svoje zaključke o uzroku željezničke nesreće nije temeljio isključivo na nalazu i mišljenju Centra, već je uzeo u obzir i druge dokaze iz kojih je proizlazilo da su još dva vlaka koja su prometovala istom dionicom neposredno nakon nesreće također imala ozbiljne poteškoće s kočenjem, što dodatno potvrđuje zaključak da je tretiranje tračnica retardantom onemogućilo učinkovito kočenje.

Uzimajući u obzir sve okolnosti predmeta, Europski sud je ocijenio da su postojali dostatni uravnotežujući čimbenici koji su osigurali poštenost postupka u cjelini. Stoga odluka domaćih sudova da odbiju pojedine dokazne prijedloge obrane, uključujući prijedlog za provođenje novog multidisciplinarnog vještačenja, nije narušila pravo podnositelja na pošteno suđenje.

Zaključno, Europski sud je utvrdio da prigovori podnositelja ne upućuju ni na kakvu povredu prava i sloboda zajamčenih Konvencijom ili njezinim protokolima, te je zahtjev odbacio kao očigledno neosnovan.

Ovu analizu izradio je Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava. Analiza ne predstavlja službeni dokument Europskog suda za ljudska prava te nije obvezujuća za taj Sud.

© 2026. Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava